

**MOORD OP
HET STADHUIS**

*Gelijkenissen met bestaande personen of situaties?
Ja hoor, ik deins nergens voor terug!*

COLOFON

ISBN: 978-90-821955-7-6

Nur: 305

Auteur: Rob Vente

Redactie: Bob Dijkgraaf

Foto's omslag: Kis Kopasz/Jana Timmer

Uitgever: V.O.F. Buttkicken.nl

www.buttkicken.nl

© V.O.F. Buttkicken.nl/Rob Vente

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MOORD OP HET STADHUIS

Rob Vente

1

Met een indringende zoemtoon rukt een glimmend waarschuwingsapparaat hem uit een droomloze slaap. Fred Groen grijpt de wekker, brengt hem tot zwijgen en geeft het toestelletje aan het nachtkastje terug. Rode cijfers op de wekker melden dat het 08.17 uur is. De rechercheur Moordzaken van het aloude politiebureau Haagseveer rolt soepel onder zijn lichte dekbed vandaan. In de badkamer kijkt hij in de spiegel boven de wastafel. Zijn spiegelbeeld staart hem nogal lodderig aan. De woonkamer op acht hoog baadt al in het zonnelicht dat binnenvalt door de grote ramen die uitkijken op het al wakkere, dus levendige Mathenesserplein. De dinsdag belooft een magnifieke julidag te worden. Een stralende zon. Aan een kobaltblauwe hemel, alsof-ie van de Côte d'Azur is overgewaaid.

Amy Winehouse laat in de vrijgezellenflat haar swingende 'No, no, no' horen, de ringtone van Groens iPhone. Hij kijkt wie de beller is. Nee hè, Gerard Dock, het grote opperhoofd van het Haagseveer wenst zo vroeg al een woordje met hem te wisselen. De rechercheur sluit even berustend de nog slaperige ogen, gromt binnensmonds dat de hoofdcommissaris, de bullebak met wie hij een haat-liefdeverhouding heeft, er een hoogst hinderlijke hobby van maakt om hem nog voor de eerste

espresso al te laten merken dat-ie zijn almachtige baas is en neemt op. Docks stem is in valse opgewektheid verpakt.

‘Goedemorgen, goede Groen. Werk aan de winkel. In het kader van ’Opsporing verzocht’ heb ik een klus voor je, waarbij je de zegen van onze burgemeester Aboutaleb geniet.’

‘Kunt u een ietsepietsie duidelijker zijn?’

Dock dreunt meteen door. ‘Zal ik je haarfijn uitleggen. Zit ik vanochtend om kwart voor acht achter mijn bureau om verder te pitten, stoort verdomme de telefoon mij in m’n rust. Is het nota bene Ahmed Aboutaleb in hoogst eigen persoon. En als ik hem aan de lijn krijg, schik ik altijd mijn stropdas netjes, ook al zit-ie perfect. Respect voor de man, hè. Als een voortvarend burgervader van een giga grote havenstad stak Aboutaleb onmiddellijk van wal, waarbij hij nogal gehaast klonk. Belde mij vanwege ene Ferdinand Ferwerda, die hem gistermiddag op het stadhuis had opgezocht en van wie ik nog nooit had gehoord, hetgeen de burgemeester ook niet verbaasde. Ferwerda doet een beroep op ons, verkondigde hij. De burgemeester legde uit dat de thans 72-jarige man ooit de strenge, onverbiddelijke commandant van het regiment Stoottroepen was geweest. De hele kazerne was als de dood voor de man met een zeer groot ego, die geen tegenspraak dulde, meldde Ahmed.’ Waarna de hoofdcommissaris ineens buldert: ‘Hela hola, Groen, ben je er nog steeds? Toch verdomme niet in slaap gesukkeld?’

‘Nog net niet, al is dat wel een godswonder.’

‘Blijf wakker, want ik ga je nu vertellen hoe Aboutaleb die dekselse kerel heeft leren kennen.’

‘Kan niet wachten om dat te horen.’

Dock trekt zich niets van Groens cynisme aan en ratelt onverstoorbaar verder. ‘Wel, dat gebeurde zo’n slordige dertig jaar geleden. Onze huidige burgemeester hield destijds als jeugdig freelance verslaggever bij NOS Radio een microfoon onder Ferwerda’s neus, omdat er in de hoogste regionen van onze krijgsmacht iets loos was. Flitsende Ferry, zoals hij volgens Aboutaleb destijds in het leger werd genoemd, had het met zijn scherpzinnige brein tot de absolute top van de militaire piramide geschopt, was benoemd tot brigade-generaal. Veel later had Ahmed als staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid in het kabinet Balkenende hem van een afstandje meegemaakt. Ferwerda had er na een militaire carrière zijn zinnen op gezet om namens de VVD staatssecretaris van Defensie te worden. Die poging mislukte evenwel jammerlijk, herinnerde Aboutaleb zich, en dat betekende een harde klap voor de voormalig officier, ook al omdat hij met zijn meerderwaardigheidsgevoel bar slecht met tegenslagen overweg kon. Maar aangezien hij machtige connecties had, werd de afgewezen politieke kandidaat vervolgens als een soort troostprijs benoemd tot onze ambassadeur in een ver land, Aboutaleb wist niet meer welk. Toen onze burgervader even adem haalde, kon ik eindelijk wat opmerken,’ gaat Dock door de telefoon tegen Groen verder, ‘heb ik tegen hem gezegd dat

Flitsende Ferry zich vandaag de dag kennelijk in de nesten heeft gewerkt, anders had hij uw hulp niet ingeroepen. Welnee, luidde het bijna verontwaardigde antwoord, onze voormalige militaire topser is thans nog immer een rechtschapen man, een pensionado van onbesproken gedrag, een rustige weduwnaar die in het welvarende gedeelte van Hillegersberg is gehuisvest. Aboutaleb liet mij weten dat het Flitsende Ferry's zoon betreft. De 31-jarige Alexander Ferwerda, die op de Doklaan in Rotterdam Zuid woont. Zoonlief lijkt sinds een poosje van de aardbodem te zijn verdwenen. "Het is heel erg niet in de haak met mijn kind, dus heeft deze zaak een spoedeisend karakter", jammerde een zwaar aangeslagen vader, ook al omdat zijn zoon hem nog niet lang geleden had toevertrouwd dat-ie zich niet veilig voelde. Maar meer wilde of kon vader Ferwerda gistermiddag op het stadhuis niet over hem kwijt, pa bleek zeer terughoudend over zijn zoon en dat vond Aboutaleb overigens best wel merkwaardig. De burgemeester had daarop zijn goede kennis – hij wilde hem in geen geval zijn goede vriend noemen – aangeraden om contact met mij op te nemen. En dat gaat zo dadelijk gebeuren. Om elf uur wordt een pensionado van onbesproken gedrag, die op de chique Burgemeester Le Fèvre de Montignylaan in Hillegersberg woont, hier op mijn kantoor verwacht. En Aboutaleb verzocht mij vriendelijk doch dringend om de man van dienst te zijn, oftewel of de Heilige Hermandad zich wil inzetten om een verloren zoon op te sporen.'

'Of wij niets beters te doen hebben,' gromt de rechercheur.

‘Door de telefoon kan ik zien dat je nu je neus ophaalt, Groen. Je hebt er ongetwijfeld geen trek in om je voor het goede doel in te zetten. Kan ik inkomen. Eerlijk gezegd interesseert het mij ook geen ene reet wat er met die Ferwerda junior aan de hand is. Maar ik heb Aboutaleb beloofd dat wij hem ter wille zullen zijn en een discreet, tactvol onderzoek naar de zoekgeraakte Alexie zullen uitvoeren. Niet alleen omdat de burgemeester nu eenmaal de hoogste baas van de politie is – al speelt dit, dat geef ik toe, om den donder ook wel mee - maar eveneens omdat ik Aboutaleb graag mag. Want hij is een man die zich inzet om van de Rotterdamse gemeenschap een geheel, een eenheid, te maken. En dat valt om de dooie dood niet mee in een stad van ruim 650.000 ingezetenen, met al die culturen en ruim 170 verschillende nationaliteiten. Ik heb de burgemeester toegezegd dat ik mijn beste man op de zaak zal zetten. Bij gebrek aan beter ben jij dat dus, Groen.’

‘Ben ik lekker mee.’

‘Oh ja, Aboutaleb vertrouwde mij ook nog toe dat Flitsende Ferry geen schim meer is van de dominante, wilskrachtig krijgsheer van weleer, voor wie soldaten alleen al bij horen van zijn naam het in hun broek deden. Nee, de voormalige meedogenloze commandant heeft op zijn ouwe dag niets intimiderends meer over zich, straalt geen gezag meer uit, maakt volgens onze burgemeester een afgetobde indruk. Ferwerda senior is volgens Aboutaleb beslist nog toerekeningsvatbaar, dat wel, maar de burgemeester vreest dat Herr Alzheimer bij hem

thuis in Hillegersberg op visite is geweest. De voormalig generaal kijkt niet meer zo scherp uit zijn ogen en praat soms nogal warrig. Zo noemde hij de verdwenen Alexie “zijn jongste spruit”, terwijl die toch al 32 jaar is en sprak hij Ahmed twee keer aan met “beste Evert.” Maar al met al zit dat verwarde oudje dus om elf uur tegenover mij. Ik sta er op dat jij eveneens bij dat gesprek aanwezig bent.’

‘Als ik het niet dacht,’ kreunt Groen.

‘Kon ik de smeekbede van onze burgervader met geen mogelijkheid weigeren, ik ga ervan uit dat jij op jouw beurt mij nu een dienst zult bewijzen. Toon je menselijke kant. Wees voor elven op mijn bureau.’

‘Ik heb geen bedenktijd nodig. U meent toch niet dat ik een dringend verzoek van u aan mijn laars zal lappen? De gedachte alleen al. Ik sta zelfs te popelen om aan de slag te gaan, zodat binnenkort een gesjeesde jongste spruit van 32, die dus al een eeuwigheid volwassen is, weer in de armen kan vallen van een gerimpeld ouwetje, die ze niet allemaal meer op een rijtje heeft,’ huichelt Groen. ‘Mijn energie om aan de slag te gaan, groeit met de minuut. Op een wolk van adrenaline rijd ik zo dadelijk naar u toe.’

‘Bespaar me jouw bullshit.’

‘Al gebiedt de eerlijkheid u te laten weten dat ik mij zo meteen enkel naar het bureau spoed, omdat mij in de gauwigheid geen waterdichte rotsmoes te binnen is geschoten om te ontsnappen aan een gesprek en daaropvolgend een

onderzoek met een hoog gehalte zinloosheid. Ik hef zo dadelijk op het Haagseveer in de lift ook het lied aan dat mijn vader vroeger altijd zong als zijn vrouw er op stond dat hij eens meeging naar een bezoek aan zijn schoonmoeder. In de auto erheen hief hij dan altijd luidkeels aan ‘Vluchten kan niet meer, ik zou niet weten hoe’.

Groen meent aan de andere kant van de lijn een besmuikt lachje te horen.

Lijdzaam ondergaat Fred Groen de ochtendspits. Terwijl de gele Golf voortkruipt op de Middellandstraat verzucht de rechercheur hartgrondig: ‘Had ik maar een vak geleerd.’ Om vijf voor elf schuifelt hij op het Haagseveer het domein van het grote opperhoofd binnen. Met een zuinig knikje begroet hij de hoofdcommissaris die achter zijn bureau ongeduldig zit te wezen. Zijn superieur werpt hem een blik toe die misschien voor een glimlach zou kunnen worden aangezien.

Roept met valse opgewektheid: ‘En nu maar wachten op een warrig ouwetje, dat ooit een hele pientere pief in het leger was en vandaag de dag waarschijnlijk thuis op zolder met tinnen soldaatjes speelt.’ Waarna de bullebak wijst op een houten krukje, dat hij schuin achter zich, op zo’n metertje, heeft geplaatst. ‘Ga daar maar zitten, kerel, dan kun jij meneer Ferwerda in het oog houden en leidt jouw tronie mij niet af.’

Om exact elf uur gaat de deur van het kantoor langzaam open. Binnen zonder kloppen. Met moeizame, trage bewegingen sleept een 72-jarige heer zich op wiebelige ledematen naar de comfortabele fauteuil voor bezoekers, die Dock tegenover zijn bureau heeft gedeponeerd. Tikt met de hakken van zijn schoenen tegen elkaar, salueert, laat zich voorzichtig in het